

Arrest

nr. 205 556 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 april 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Aangaande eerste verzoeker:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim met als laatste verblijfplaats in de wijk al-Shaab te Bagdad waar voornamelijk sjiiitische moslims wonen. U woonde er met uw soennitische vrouw S. W. H. S. (O.V. ...) en uw broer O.

Op 07/03/2015 kwam O. 's avonds niet terug van zijn werk. De volgende dag kreeg u een telefoon van onbekenden die zeiden dat ze uw broer hadden ontvoerd en 50.000\$ losgeld eisten. Van vrienden hoorde u dat zo vaak losgeld wordt gevraagd waarna ze later vermoord worden teruggevonden. U ging zoeken naar uw broer in het lijkhuis van het hospitaal Teb al Aldi. Op 10/03/2015 vond u er het lijk van uw vermoorde broer. Op 05/08/2015 was u onderweg naar huis toen u en andere omstaanders werden beschoten vanuit een wagen. U werd niet verwond en keerde terug naar huis. Op 08/08/2015 was u terug gaan werken. Uw vrouw belde u om 08h00 huilend op en zei dat er een bende het huis was binnengevallen. Uw vrouw en uw moeder werden door hen beledigd en mishandeld. De aanvallers vermeldden de naam van uw broer O. en zeiden dat ze de 50.000\$ niet waren vergeten en stalen geld. U keerde niet terug naar huis en verbleef bij een vriend. U liet uw vrouw oppikken door een taxichauffeur. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie.

Op 16/08/2015 ontluchtte u samen met uw vrouw jullie land van herkomst. Vanuit Turkije reisden jullie in een bootje naar Griekenland vanwaar jullie via de Balkan route naar België kwamen waar u op 17/09/2005 samen met uw vrouw asiel aanvraagde. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van de eerste pagina van jullie internationaal paspoort, jullie identiteitskaart, de overlijdensakte van uw broer O., een klacht en een proces-verbaal n.a.v. de incidenten in augustus 2015, medische documenten, en een kopie van jullie huwelijksakte.

Op 19/10/2016 werd uw broer A. doodgeschoten. Hij was gehuwd met een sjiitische vrouw wiens broer was aangesloten bij een militie. U legt een kopie van de overlijdensakte van uw broer A. voor en zijn woonstkaart.

B. Motivering

U vreest dat u bij terugkeer naar Bagdad zult worden geïdentificeerd als soenniet afkomstig uit een sjiitische wijk. Uw broer O. werd ontvoerd en vermoord in maart 2015 en uzelf werd toen bedreigd. Uw broer A. werd in december 2016 vermoord.

Na een vergelijking van uw verklaringen met deze van uw vrouw dienen er ernstige tegenstrijdigheden in jullie relaas te worden vastgesteld waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo verklaart u (CGVS I p. 7) dat nadat u op 08/03/2015 was opgebeld door de ontvoerders van uw broer, u de twee dagen hierna op 09 en 10/03/2015 ging zoeken in het lijkhuis van het hospitaal Teb al Aldi of zijn lichaam er lag. Toen u er de tweede keer op 10/03/2015 was, ontdekte u er zijn lichaam. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS I vrouw p. 3-4) dat u slechts éénmaal in het hospitaal ging zoeken naar het lijk van uw broer. Meer nog, uw vrouw stelt dat u de dag na 08/03/2015, toen de ontvoerders via de telefoon geld eisten, het lichaam van uw broer vond in het lijkhuis, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw relaas, m.n. dat u hem twee dagen na deze telefonische bedreiging heeft gevonden. Ook meent uw vrouw dat toen u ging zoeken in het lijkhuis u dit van 's morgens tot 's avonds deed, terwijl u verklaart dat u er toen telkens 2 uur zocht naar het lichaam van uw broer.

Volgende vaststellingen maken dat uw vrouw haar verklaringen niet doorleefd overkomen en zij zich eerder door studie een verhaal heeft proberen eigen te maken. Zo verklaart ze dat als we de dag van de ontvoering van uw broer, i.e. volgens uw vrouw op 07/03/2015, als dag één beschouwen (CGVS I vrouw p. 3), jullie op dag twee werden opgebeld door de ontvoerders, en u op dag drie zijn lichaam heeft gevonden, i.e. volgens uw vrouw op 10/03/2015. De datums die uw vrouw geeft over de ontvoering en het vinden van het lichaam van uw broer mogen dan wel correct zijn, deze tijdsperiode die zij omschrijft als een periode van drie dagen, valt niet in overeenstemming te brengen met de chronologie en uw verklaringen waaruit blijkt dat u pas op dag vier het lichaam vond. Bij bevraging wat u dan op 09/03/2015 deed stelde zij aanvankelijk dat u toen thuis zat te wachten op een telefoontje van de ontvoerders van uw broer. Bij latere bevraging (CGVS I p. 4) stelt uw vrouw dat u op 09/03/2015 in het lijkhuis bent gaan zoeken naar het lichaam van uw broer. Gevraagd of u toen volgens de logica van haar verhaal - aangezien u volgens haar slechts éénmaal naar het lijkhuis bent geweest - zijn lichaam heeft gevonden, ontkent ze dit, stelt ze dat dit op 10/03/2015 was, en stelt ze uiteindelijk het niet te weten en het zich niet meer kan herinneren.

Verder verklaart uw vrouw aanvankelijk (CGVS I vrouw p. 3-4) dat toen uw broer O. op 07/03/2015 niet naar huis kwam, niemand van de familie die dag iets heeft ondernomen om hem te vinden, dat uw broer A. niets heeft gedaan en stelde zij uitdrukkelijk dat A. niemand van de winkel waar O. werkte heeft gecontacteerd om informatie over O. in te winnen. U stelde echter (CGVS I p. 5-6) dat de dag van de

ontvoering uw moeder 's avonds naar uw broer A. belde omdat jullie dachten dat O. bij hem was gaan slapen, dat jullie aan A. vroegen om naar de winkel te gaan waar O. werkte, en dat diens baas aan A. zei dat O. er die dag niet was komen werken. Tijdens haar tweede gehoor stelde uw vrouw dan weer (CGVS II vrouw p. 6-7) dat u op 07/03/2015 naar de werkgever van O. belde en u toen vernam dat hij er niet was komen opdagen, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen (CGVS I p. 5-6) waaruit blijkt dat u O. probeerde op te bellen op zijn gsm maar dat die af lag, zonder meer. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat indien u toen daadwerkelijk zelf de werkgever van O. zou hebben opgebeld en van hem zou hebben vernomen dat O. niet was komen opdagen, u hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens uw gehoor in plaats van louter aan te geven dat u tevergeefs O. probeerde op te bellen. Tijdens haar tweede gehoor stelde uw vrouw ook (CGVS II vrouw p. 6-7) wederom aanvankelijk dat toen uw broer O. op 07/03/2015 niet naar huis kwam uw moeder niets heeft ondernomen en ontkende zij dat toen iemand van de familie contact heeft genomen met A.. Kort hierna wijzigt uw vrouw haar verklaringen en stelt ze dat uw moeder A. heeft gebeld om hem te vragen dat hij ook de werkgever van O. zou opbellen om te weten waar hij was. Dergelijke volatiele en incoherente verklaringen over het begin van jullie persoonlijke problemen, m.n. de ontvoering van uw broer, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat betreft het laatste incident waarbij uw vrouw op 08/08/2015 geslagen werd door twee mannen verklaart u (CGVS I p. 8) dat uw vrouw toen geen zichtbare verwondingen had. Uw vrouw (CGVS I vrouw p. 5-6) stelt dat zij toen met een mes aan de hand werd verwond, dat ze er een snee had en bloedde, maar dat ze dit niet aan u heeft verteld. Tijdens uw tweede gehoor stelt u echter (CGVS II p. 12) dat toen u na dit incident wat later een kleine verwonding aan haar hand zag, een snee, u haar vroeg wat dit was en ze u zei dat ze de dag van de aanval verwond was met een mes. Aangezien u tijdens uw eerste gehoor ontkende dat uw vrouw zichtbare verwondingen had en zelfs uitdrukkelijk stelde dat ze niet belaagd was met een scherp voorwerp, wordt ook hierdoor jullie geloofwaardigheid ondermijnd. Meer nog, uw vrouw verklaart dan weer tijdens haar tweede gehoor (CGVS II vrouw p. 5) dat u nooit de verwonding aan haar hand heeft gezien en jullie er nooit over hebben gesproken. Bij confrontatie met uw verklaringen bleef uw vrouw ontkennen dat u op de hoogte was van de verwonding aan haar hand, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw beweringen. Wat betreft haar belagers verklaarde uw vrouw aanvankelijk (CGVS I vrouw p. 5) dat ze gemaskerd waren en ze hun gezicht niet kon zien. Tijdens haar tweede gehoor stelt uw vrouw echter (CGVS II vrouw p. 6) dat ze hun gezicht wel kon zien en dat ze niet gemaskerd waren. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat ze in het begin gemaskerd waren en eens ze binnen waren deze uitdeden. Deze motivering kan niet worden weerhouden. Toen uw vrouw werd bevraged of haar belagers iets op hun hoofd droegen zoals bijvoorbeeld een muts, antwoordde zij immers met "Bedoelt u gemaskerd" waarop de protection officer instemmend reageerde, en uw vrouw antwoordde dat dit niet het geval was. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat zij een meer genuanceerd respons zou geven in plaats van de aanvankelijke loutere ontkenning dat er sprake was van een masker. Dergelijke tegenstrijdigheden m.b.t. het laatste incident voor jullie vlucht ondermijnen verder op manifeste wijze de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

Voorts legde u incoherente en weinig overtuigende verklaringen af over hoe u en uw familieleden als soennieten, althans volgens uw verklaringen, in een overwegend sjiitische wijk problemen zouden hebben gekend in het dagdagelijkse leven. Zo houden uw verklaringen over hoe uw broer O., hetgeen zoals u zelf aangeeft een typisch soennitische naam is (CGVS II p. 8), zich in 2014-2015 vrijelijk kon (en durfde) te bewegen in de sjiitische wijk al-Shaab, weinig geen steek. U verklaart immers (CGVS II p. 7-8) dat als u in deze wijk een controlepost passeerde u uw identiteitskaart diende te tonen, dat uw stamnaam er niet op stond en ze dus niet wisten dat u soenniet bent, en dat indien iemand zou geweten hebben dat u soenniet bent u een dergelijke controlepost niet zou durven passeren hebben en niet in deze wijk zou zijn blijven wonen. U verklaart omtrent uw broer (CGVS II p. 9) dat men er mag vanuit gaan dat hij ook gecontroleerd werd aan de controleposten en ze dan zijn identiteitskaart verifieerden met zijn naam op. Gevraagd aldus wat uw broer O. deed om de controleposten te passeren toen hij naar zijn werk ging gelegen in de soennitische wijk al-Azamiya stelt u enerzijds (CGVS II p. 8-9) dat in 2014 alles normaal was, dat het niet meer was zoals in de jaren 2006-2007, i.e. de periode van ernstig sektarisch geweld (zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), en dat de controleposten officieel van de overheid (politie of leger) waren zonder milities. Deze beweringen zijn bijzonder merkwaardig aangezien u eerder te kennen had gegeven (CGVS II p. 6) dat er toen in de al-Shaab heel veel controleposten waren die bemand werden door sjiitische milities en politie of het leger, waarover u stelt dat ze allemaal dezelfde zijn in de zin dat ze verweven zijn met de sjiitische milities. Ook moet opgemerkt worden dat u tijdens uw bevraging over hoe uw broer de controleposten passeerde voortdurend uw verklaringen wijzigde en verklaarde (CGVS II p. 5 & 9) dat de controleposten

nog wel werden bemand door sjiitische milities, dat het de aanvang was van de Hash al-Shaabi (i.e. een overkoepeling van sjiitische milities die werd opgericht n.a.v. de inval van Daesh in Irak hetgeen inderdaad leidde tot een escalatie van geweld t.a.v. soennieten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), dat elke militair in een sjiitische wijk tot een sjiitische militie behoorde, en dat indien uw broer O. er zijn identiteitskaart had moeten tonen hij hierna dood zou zijn teruggevonden. Indien u en uw familie werkelijk als soennieten in een precare situatie leefden in een overwegend sjiitische wijk mag worden verwacht dat u hier meer consistente en overtuigende verklaringen over zou afleggen. De vaststelling dat u voortdurend wisselende en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de veiligheidssituatie in de sjiitische wijk waar jullie als soennieten zouden hebben gewoond, kan niet worden aanvaard en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas op nog verder.

Ten slotte, wat betreft uw verhaal over de dood van uw broer A. in december 2016, dient te worden opgemerkt dat, gezien bovenstaande vaststellingen, de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen dermate is aangetast dat uw verklaringen op dit punt niet zonder meer voor waar kunnen worden aangenomen. Gevraagd of de dood van uw broer iets te maken zou hebben met uw problemen, antwoordde u dat u het niet wist omdat u geen contact had met hem. U vermoedde zelf dat de dood van uw broer iets te maken zou kunnen hebben met sektarische redenen, gezien uw soennitische broer getrouwd zou zijn met een sjiitische vrouw en gezien de broer van uw schoonzus 'iets te maken' zou hebben met milities (CGVS II, p. 2-3). Indien uw broer werkelijk A. werkelijk zou zijn omgekomen, wat geenszins is als vaststaand kan worden beschouwd, meent het CGVS dat u ook niet kunt aantonen hoe dit feit in uw hoofde een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging zou teweeg brengen bij terugkeer naar Irak.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Een kopie van de eerste pagina van jullie internationaal paspoort, jullie identiteitskaart, medische documenten, de woonkaart van uw broer A., en een kopie van jullie huwelijksakte, bevatten gegevens die niet worden betwist maar leveren geen informatie over uw beweerde problemen. Wat de overlijdensakte van uw broer O. en A. betreft, en de klacht en het proces-verbaal n.a.v. de incidenten in augustus 2015, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Dit geldt des te meer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de

algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te

besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

Aangaande tweede verzoekster:

"(...)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische origine en een soennitische moslim met als laatste verblijfplaats in de wijk al-Shaab te Bagdad. Op 16/08/2015 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 17/09/2015 heeft u samen met uw man J. J. S. J. (O.V. ...) in België asiel aangevraagd. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

Uw man verklaart het volgende:

"U bent een Iraaks staatsburger en een soennitische moslim met als laatste verblijfplaats in de wijk al-Shaab te Bagdad waar voornamelijk sjiitische moslims wonen. U woonde er met uw soennitische vrouw S. W. H. S. (O.V. ...) en uw broer O..

Op 07/03/2015 kwam O. 's avonds niet terug van zijn werk. De volgende dag kreeg u een telefoon van onbekenden die zeiden dat ze uw broer hadden ontvoerd en 50.000\$ losgeld eisten. Van vrienden hoorde u dat zo vaak losgeld wordt gevraagd waarna ze later vermoord worden teruggevonden. U ging zoeken naar uw broer in het lijkhuis van het hospitaal Teb al Aldi. Op 10/03/2015 vond u er het lijk van uw vermoorde broer. Op 05/08/2015 was u onderweg naar huis toen u en andere omstaanders werden beschoten vanuit een wagen. U werd niet verwond en keerde terug naar huis. Op 08/08/2015 was u terug gaan werken. Uw vrouw belde u om 08h00 huilend op en zei dat er een bende het huis was binnengevallen. Uw vrouw en uw moeder werden door hen beledigd en mishandeld. De aanvallers vermeldden de naam van uw broer O. en zeiden dat ze de 50.000\$ niet waren vergeten en stalen geld. U keerde niet terug naar huis en verbleef bij een vriend. U liet uw vrouw oppikken door een taxichauffeur. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie.

Op 16/08/2015 ontvluchtte u samen met uw vrouw jullie land van herkomst. Vanuit Turkije reisden jullie in een bootje naar Griekenland vanwaar jullie via de Balkan route naar België kwamen waar u op 17/09/2005 samen met uw vrouw asiel aanvraag. U bent in het bezit van de volgende documenten: een kopie van de eerste pagina van jullie internationaal paspoort, jullie identiteitskaart, de overlijdensakte van uw broer O., een klacht en een proces-verbaal n.a.v. de incidenten in augustus 2015, medische documenten, en een kopie van jullie huwelijksakte.

Op 19/10/2016 werd uw broer A. doodgeschoten. Hij was gehuwd met een sjiitische vrouw wiens broer was aangesloten bij een militie. U legt een kopie van de overlijdensakte van uw broer A. voor en zijn woonstkaart."

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man J. J. S. J. (O.V. ...). In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een beslissing genomen van weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De vaststellingen die tot de negatieve beslissing bij uw man hebben geleid, werden uitgebreid en gedetailleerd opgesomd in zijn beslissing:

“U vreest dat u bij terugkeer naar Bagdad zult worden geïnterviewd als soenniet afkomstig uit een sjiiitische wijk. Uw broer O. werd ontvoerd en vermoord in maart 2015 en uzelf werd toen bedreigd. Uw broer A. werd in december 2016 vermoord. Na een vergelijking van uw verklaringen met deze van uw vrouw dienen er ernstige tegenstrijdigheden in jullie relaas te worden vastgesteld waardoor er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaart u (CGVS I p. 7) dat nadat u op 08/03/2015 was opgebeld door de ontvoerders van uw broer, u de twee dagen hierna op 09 en 10/03/2015 ging zoeken in het lijkhuis van het hospitaal Teb al Aldi of zijn lichaam er lag. Toen u er de tweede keer op 10/03/2015 was, ontdekte u er zijn lichaam. Uw vrouw daarentegen stelt (CGVS I vrouw p. 3-4) dat u slechts éénmaal in het hospitaal ging zoeken naar het lijk van uw broer. Meer nog, uw vrouw stelt dat u de dag na 08/03/2015, toen de ontvoerders via de telefoon geld eisten, het lichaam van uw broer vond in het lijkhuis, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw relaas, m.n. dat u hem twee dagen na deze telefonische bedreiging heeft gevonden. Ook meent uw vrouw dat toen u ging zoeken in het lijkhuis u dit van 's morgens tot 's avonds deed, terwijl u verklaart dat u er toen telkens 2 uur zocht naar het lichaam van uw broer.

Volgende vaststellingen maken dat uw vrouw haar verklaringen niet doorleefd overkomen en zij zich eerder door studie een verhaal heeft proberen eigen te maken. Zo verklaart ze dat als we de dag van de ontvoering van uw broer, i.e. volgens uw vrouw op 07/03/2015, als dag één beschouwen (CGVS I vrouw p. 3), jullie op dag twee werden opgebeld door de ontvoerders, en u op dag drie zijn lichaam heeft gevonden, i.e. volgens uw vrouw op 10/03/2015. De datums die uw vrouw geeft over de ontvoering en het vinden van het lichaam van uw broer mogen dan wel correct zijn, deze tijdsperiode die zij omschrijft als een periode van drie dagen, valt niet in overeenstemming te brengen met de chronologie en uw verklaringen waaruit blijkt dat u pas op dag vier het lichaam vond. Bij bevraging wat u dan op 09/03/2015 deed stelde zij aanvankelijk dat u toen thuis zat te wachten op een telefoontje van de ontvoerders van uw broer. Bij latere bevraging (CGVS I p. 4) stelt uw vrouw dat u op 09/03/2015 in het lijkhuis bent gaan zoeken naar het lichaam van uw broer. Gevraagd of u toen volgens de logica van haar verhaal - aangezien u volgens haar slechts éénmaal naar het lijkhuis bent geweest - zijn lichaam heeft gevonden, ontkent ze dit, stelt ze dat dit op 10/03/2015 was, en stelt ze uiteindelijk het niet te weten en het zich niet meer kan herinneren.

Verder verklaart uw vrouw aanvankelijk (CGVS I vrouw p. 3-4) dat toen uw broer O. op 07/03/2015 niet naar huis kwam, niemand van de familie die dag iets heeft ondernomen om hem te vinden, dat uw broer A. niets heeft gedaan en stelde zij uitdrukkelijk dat A. niemand van de winkel waar O. werkte heeft gecontacteerd om informatie over O. in te winnen. U stelde echter (CGVS I p. 5-6) dat de dag van de ontvoering uw moeder 's avonds naar uw broer A. belde omdat jullie dachten dat O. bij hem was gaan slapen, dat jullie aan A. vroegen om naar de winkel te gaan waar O. werkte, en dat diens baas aan A. zei dat O. er die dag niet was komen werken. Tijdens haar tweede gehoor stelde uw vrouw dan weer (CGVS II vrouw p. 6-7) dat u op 07/03/2015 naar de werkgever van O. belde en u toen vernam dat hij er niet was komen opdagen, hetgeen niet te rijmen valt met uw verklaringen (CGVS I p. 5-6) waaruit blijkt dat u O. probeerde op te bellen op zijn gsm maar dat die af lag, zonder meer. Redelijkerwijze kan verwacht worden dat indien u toen daadwerkelijk zelf de werkgever van O. zou hebben opgebeld en van hem zou hebben vernomen dat O. niet was komen opdagen, u hiervan melding zou hebben gemaakt tijdens uw gehoor in plaats van louter aan te geven dat u tevergeefs O. probeerde op te bellen. Tijdens haar tweede gehoor stelde uw vrouw ook (CGVS II vrouw p. 6-7) wederom aanvankelijk dat toen uw broer O. op 07/03/2015 niet naar huis kwam uw moeder niets heeft ondernomen en ontkende zij dat toen iemand van de familie contact heeft genomen met A.. Kort hierna wijzigt uw vrouw haar verklaringen en stelt ze dat uw moeder A. heeft gebeld om hem te vragen dat hij ook de werkgever van O. zou opbellen om te weten waar hij was. Dergelijke volatiele en incoherente verklaringen over het

begin van jullie persoonlijke problemen, m.n. de ontvoering van uw broer, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Wat betreft het laatste incident waarbij uw vrouw op 08/08/2015 geslagen werd door twee mannen verklaart u (CGVS I p. 8) dat uw vrouw toen geen zichtbare verwondingen had. Uw vrouw (CGVS I vrouw p. 5-6) stelt dat zij toen met een mes aan de hand werd verwond, dat ze er een snee had en bloedde, maar dat ze dit niet aan u heeft verteld. Tijdens uw tweede gehoor stelt u echter (CGVS II p. 12) dat toen u na dit incident wat later een kleine verwonding aan haar hand zag, een snee, u haar vroeg wat dit was en ze u zei dat ze de dag van de aanval verwond was met een mes. Aangezien u tijdens uw eerste gehoor ontkende dat uw vrouw zichtbare verwondingen had en zelfs uitdrukkelijk stelde dat ze niet belaagd was met een scherp voorwerp, wordt ook hierdoor jullie geloofwaardigheid ondermijnd. Meer nog, uw vrouw verklaart dan weer tijdens haar tweede gehoor (CGVS II vrouw p. 5) dat u nooit de verwonding aan haar hand heeft gezien en jullie er nooit over hebben gesproken. Bij confrontatie met uw verklaringen bleef uw vrouw ontkennen dat u op de hoogte was van de verwonding aan haar hand, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw beweringen. Wat betreft haar belagers verklaarde uw vrouw aanvankelijk (CGVS I vrouw p. 5) dat ze gemaskerd waren en ze hun gezicht niet kon zien. Tijdens haar tweede gehoor stelt uw vrouw echter (CGVS II vrouw p. 6) dat ze hun gezicht wel kon zien en dat ze niet gemaskerd waren. Bij confrontatie stelt uw vrouw dat ze in het begin gemaskerd waren en eens ze binnen waren deze uitdeden. Deze motivering kan niet worden weerhouden. Toen uw vrouw werd bevraged of haar belagers iets op hun hoofd droegen zoals bijvoorbeeld een muts, antwoordde zij immers met "Bedoelt u gemaskerd" waarop de protection officer instemmend reageerde, en uw vrouw antwoordde dat dit niet het geval was. Redelijkerwijze kan dan ook verwacht worden dat zij een meer genuanceerd respons zou geven in plaats van de aanvankelijke loutere ontkenning dat er sprake was van een masker. Dergelijke tegenstrijdigheden m.b.t. het laatste incident voor jullie vlucht ondermijnen verder op manifeste wijze de geloofwaardigheid van jullie beweringen.

Voorts legde u incoherente en weinig overtuigende verklaringen af over hoe u en uw familieleden als soennieten, althans volgens uw verklaringen, in een overwegend sjiitische wijk problemen zouden hebben gekend in het dagdagelijkse leven. Zo houden uw verklaringen over hoe uw broer O., hetgeen zoals u zelf aangeeft een typisch soennitische naam is (CGVS II p. 8), zich in 2014-2015 vrijelijk kon (en durfde) te bewegen in de sjiitische wijk al-Shaab, weinig geen steek. U verklaart immers (CGVS II p. 7-8) dat als u in deze wijk een controlepost passeerde u uw identiteitskaart diende te tonen, dat uw stamnaam er niet op stond en ze dus niet wisten dat u soenniet bent, en dat indien iemand zou geweten hebben dat u soenniet bent u een dergelijke controlepost niet zou durven passeren hebben en niet in deze wijk zou zijn blijven wonen. U verklaart omtrent uw broer (CGVS II p. 9) dat men er mag vanuit gaan dat hij ook gecontroleerd werd aan de controleposten en ze dan zijn identiteitskaart verifieerden met zijn naam op. Gevraagd aldus wat uw broer O. deed om de controleposten te passeren toen hij naar zijn werk ging gelegen in de soennitische wijk al-Azamiya stelt u enerzijds (CGVS II p. 8-9) dat in 2014 alles normaal was, dat het niet meer was zoals in de jaren 2006-2007, i.e. de periode van ernstig sektarisch geweld (zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), en dat de controleposten officieel van de overheid (politie of leger) waren zonder milities. Deze beweringen zijn bijzonder merkwaardig aangezien u eerder te kennen had gegeven (CGVS II p. 6) dat er toen in de al-Shaab heel veel controleposten waren die bemand werden door sjiitische milities en politie of het leger, waarover u stelt dat ze allemaal dezelfde zijn in de zin dat ze verweven zijn met de sjiitische milities. Ook moet opgemerkt worden dat u tijdens uw bevraging over hoe uw broer de controleposten passeerde voortdurend uw verklaringen wijzigde en verklaarde (CGVS II p. 5 & 9) dat de controleposten nog wel werden bemand door sjiitische milities, dat het de aanvang was van de Hash al-Shaabi (i.e. een overkoepeling van sjiitische milities die werd opgericht n.a.v. de inval van Daesh in Irak hetgeen inderdaad leidde tot een escalatie van geweld t.a.v. soennieten, zoals blijkt uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), dat elke militair in een sjiitische wijk tot een sjiitische militie behoorde, en dat indien uw broer O. er zijn identiteitskaart had moeten tonen hij hierna dood zou zijn teruggevonden. Indien u en uw familie werkelijk als soennieten in een precare situatie leefden in een overwegend sjiitische wijk mag worden verwacht dat u hier meer consistente en overtuigende verklaringen over zou afleggen. De vaststelling dat u voortdurend wisselende en tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de veiligheidssituatie in de sjiitische wijk waar jullie als soennieten zouden hebben gewoond, kan niet worden aanvaard en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas op nog verder.

Ten slotte, wat betreft uw verhaal over de dood van uw broer A. in december 2016, dient te worden opgemerkt dat, gezien bovenstaande vaststellingen, de algemene geloofwaardigheid van uw

verklaringen dermate is aangetast dat uw verklaringen op dit punt niet zonder meer voor waar kunnen worden aangenomen. Gevraagd of de dood van uw broer iets te maken zou hebben met uw problemen, antwoordde u dat u het niet wist omdat u geen contact had met hem. U vermoedde zelf dat de dood van uw broer iets te maken zou kunnen hebben met sektarische redenen, gezien uw soennitische broer getrouwd zou zijn met een sjiiitische vrouw en gezien de broer van uw schoonzus 'iets te maken' zou hebben met milities (CGVS II, p. 2-3). Indien uw broer werkelijk A. werkelijk zou zijn omgekomen, wat geenszins is als vaststaand kan worden beschouwd, meent het CGVS dat u ook niet kunt aantonen hoe dit feit in uw hoofde een persoonsgerichte en gegronde vrees voor vervolging zou teweeg brengen bij terugkeer naar Irak.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden weerhouden. De door u neergelegde documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. Een kopie van de eerste pagina van jullie internationaal paspoort, jullie identiteitskaart, medische documenten, de woonstkaart van uw broer A., en een kopie van jullie huwelijksakte, bevatten gegevens die niet worden betwist maar leveren geen informatie over uw beweerdde problemen. Wat de overlijdensakte van uw broer O. en A. betreft, en de klacht en het proces-verbaal n.a.v. de incidenten in augustus 2015, dient vooreerst te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangevraagd relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen. Dit geldt des te meer aangezien uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat dergelijke documenten in Irak gemakkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van

Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden

anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie

Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Met een schrijven van 9 mei 2018 meldt de Algemene Directie Vreemdelingenzaken van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit informatie van de IOM (*International Organization for Migration*) blijkt dat beide verzoekers op 7 februari 2018 vrijwillig zijn teruggekeerd naar Irak.

Ter terechtzitting hiervan op de hoogte gesteld, betwist de advocaat van verzoekers deze informatie niet.

Aangezien verzoekers door hun handelwijze verzaken aan de door hen ingeroepen internationale bescherming, is het beroep doelloos geworden.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT